

DIR I FER EL BÉ

Vint-i-sisè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Un matrimoni tenia problemes de comunicació. Feia temps que vivien emmurriats l'un amb l'altre, de tal manera que van acabar per no parlar-se. Total, que un dia, l'home s'havia de llevar d'hora per agafar l'avió. O sigui que deixa per a la seva dona un post-it a la tauleta de nit: «m'haig de llevar a les cinc, per anar a l'aeroport». L'endemà l'home es va despertar a les set. Enfurismat va anar a trobar la seva dona: «per què no m'has cridat quan ha estat l'hora?» La dona, sense dir paraula, el fa tornar a l'habitació i li ensenya un nou paperet groc esperant sobre la tauleta: «són les cinc, hora de llevar-se!»

De tant en tant, tot bon cristià experimenta problemes de comunicació amb Déu. Se senten queixes sobre si escolta o no les pròpies pregàries i, en canvi, són les persones les que no pregunten suficientment, les que es deixen refredar la fe en el seu cor, les que no esdevenen prou amatents a la Paraula de Déu, els que deixen de banda la doctrina apresada i que condueix pel camí del bé, de la salvació i de la pau.

Precisament en la paràbola dels dos fills (Mt 21,28-32), el Pare-Déu, amo de la vinya, els demana d'anar a la vinya: el primer diu que no, però penedit, va a treballar, perquè segurament s'ha adonat que aquell era el seu deure; per això l'acaba complint. El segon, en canvi, diu que sí amb la boca i les paraules i, per contra no acaba responent amb la seva coherència amb fets als desigs del pare. Ell és l'amo, creador de la creació; els homes i dones, infants i vells, es reconeixen com els seus fills, que ens dona la vida, el sentit i la salvació, ens mana i ens demana per al nostre propi bé. Però els fills usem de la nostra llibertat, de paraula i d'acció, no sempre de la millor manera possible; sovint, fins i tot, en contra dels propis interessos.

D'aquí les reaccions diverses dels dos fills qui, coneixent la voluntat de seu pare, actuen de forma diversa i contradictòria; en això són ben coherents amb el que acostumem a fer les persones. El primer representa l'opció no-sí. El segon diu sí-no. Fets i paraules haurien d'anar alhora, però Jesús posa de relleu que aquesta coherència exacta i perfecta tan sols pertany a Déu. De fet, aquí rau la clau de la credibilitat de cadascú. Si la de Déu resta assegurada, en canvi la dels homes, no. Els fets són descrits i anunciats per les paraules. Les paraules expressen els

fets, però el que resulta definitiu són els actes.

És el que resulta de la resposta del primer, perquè els seus actes contradiuen les seves paraules. El mateix li passa al segon i, en canvi, serà aquest qui gaudirà de la lloança i de la credibilitat per part de Jesús. En aquest sentit corre la pregunta del final de la paràbola: «³¹quin dels dos ha fet la voluntat del Pare?» Doncs, està clar que el que va anar a la vinya, el que va complir el que el Pare volia, malgrat que les seves pròpies paraules el contradeien en un principi. Afegim a aquest passatge, les altres dues possibilitats que Jesús descarta en el seu enunciat, però que, en canvi, es troben incloses en les primeres. La tercera possibilitat, el no-no parlaria d'aquell que diu que no vol anar a la vinya i que efectivament no hi va. La quarta seria la del sí-sí, concordant de paraula i d'obra amb la voluntat del pare, l'amo, Déu.

La nostra vida es pot entendre com un creixement constant en el sentit de la credibilitat, no la de Déu, sinó la nostra pròpia. Que els nostres pensaments, conviccions, sentiments expressats per les paraules, s'adeqüin cada dia més als nostres actes, i viceversa. Convé que els nostres actes creixin i evolucionin en el sentit de la credibilitat total, que tan sols podem gaudir en la plena comunió amb Déu.

¿Quina no és aquesta vinya, on complim i diem la fe, sinó el mateix Regne del Cel, l'Església que Jesús va fundar i de la qual en formem part els batejats? Per això, i com a cristians ens demanem cada dia què és el que Déu espera durant el dia que ens concedeix: al treball, al lleure, a l'esport, en la família, i li'n donem gràcies, perquè mentre ell ens té en aquest món, ens encomana una missió per complir.

Dir que sí i fer que sí, perquè «Mt 7,16 pels fruits els coneixereu.» No qui més i millor parla, el qui té més bones paraules, plans i promeses, sinó el qui més estima i ho demostra amb els fets: «*obres són amors i no bones raons.*» Ser cridat a treballar en l'Església de Crist significa sentir-se Església, creure l'Església i viure en Església: practicar els sagraments, batejar els fills, demanar la instrucció religiosa a l'escola; apuntar-se a la catequesi; celebrar els sagraments del matrimoni, de la

penitència, de la unció dels malalts; rebre la comunió cada diumenge i pregar en el sentit que prega l'Església.

La credibilitat personal esdevé un treball i una tasca constant, una lluita, una *jihad* espiritual contínua, per tal de créixer en el sentit de coherència i credibilitat de cadascú.

